

større del af bruttonationalproduktet til det, man kan kalde selskabssektoren.

Igennem mange år var det sådan, at det var lønmodtagerne, der fik en stadig større del, men vi kan se af de tal, der ligger her, at i perioden 1994-97 – der er selvfølgelig også noget prognose i det – vil det, man kalder selskabssektoren, erhvervslivet, få næsten dobbelt så meget fremgang som lønmodtagerne via det, man beregner med den kontante lønsom. Lønmodtagerne vil få ca. 20 procents forøgelse, mens det til selskabssektoren vil dreje sig om 39 procents forøgelse. Vi taler her om det, vi kalder den disponible bruttoindkomst, dvs. efter fradrag af alle omkostninger, og det er meget vigtigt at få med, at det altså er efter, at vi har barberet det for skattebyrden.

Vi kan også se, at andelen af bruttofaktoringkomsten vil være stigende for erhvervslivet – fra 18,8 pct. op til 22 pct. – i disse år. Det er ganske vigtige tendenser, som er nødvendige at have med, når vi drøfter disse ting.

Vi er heldigvis inde i en periode, hvor erhvervslivet i Danmark får det bedre og bedre. Spørgsmålet er så, om det i tilstrækkeligt omfang også kommer iværksætterne til gavn, og derfor er det kolossalt vigtigt, at vi interesserer os for kapitalformidlingen.

Jeg skal til at slutte, kan jeg se på lamperne heroppe i bordet, og jeg vil derfor sige, at den rapport om iværksætterne, som jeg kort nævnte før, i sin opdeling af de fem hovedproblemafsnit er ganske vigtig. Da jeg også kan se, at det forslag om motiveret dagsorden, der er fremsat af forespørgselspartierne – De Konservative og Venstre – er voldsomt inspireret deraf, og at mange af punkterne er præcis de samme, kan jeg på mit partis vegne sige, at vi kan støtte denne dagsorden, og mere end det: vi vil gå meget aktivt til værks i det arbejde, som følger op på både dagsordenen og rapporten og på den handlingsplan, som erhvervsministeren i sit svar på forespørgslen har fremlagt her i Folketinget i dag.

Annette Just (FP):

Jeg vil gerne starte denne tale med at sige tak til ministeren for den fremstrakte hånd, som hun langede ud over bordet, om jeg så må sige, en fremstrakt hånd om, at nu skal vi til at samarbejde og prøve at få det til at fungere og derved også få – undskyld udtrykket – banket regeringspartierne på plads til at sige ja til den motiverede dagsorden, som er fremsat af Venstre og

De Konservative. Også Fremskridtspartiet kan støtte den, så er det sagt.

Jeg håber på, at vi får noget fornuftigt ud af det, for det er nødvendigt, derom ingen tvivl. Der er vel ikke nogen, der har bare den mindste smule begreb om, hvad der sker ude i erhvervslivet, som ikke ved, at det er nødvendigt, at vi gør noget. Det er nødvendigt, at vi også giver de unge lige fra skolealderen inspiration til selv at gøre noget.

Vi har i mange år desværre været vidne til, at et flertal herinde i Folketinget har gjort deres bedste for at forhindre unge i at prøve at tjene nogle penge selv, i at starte noget selv, og har gjort det så kompliceret, at mange sagde: Nej, vi må hellere have vort på det tørre og blive fastansat et eller andet sted. Der er jo intet, der er så sikkert som at blive offentligt ansat. Det ved man. Så kan man næsten ikke afskediges igen, og så sidder man der, til man bliver pensioneret, og pensionen er god og sikker. Det har Folketinget også sikret dem.

Det er lige akkurat det modsatte, vi taler om i dag. Vi taler om: Hvad med at give de unge en chance? Hvad med at give dem mulighed? Hvad med at give dem inspiration til selv at finde ud af, hvad det vil sige at sætte noget i gang?

Der er masser af unge – der er også mange, der er lidt ældre – som siger: Jamen jeg har en god idé, men det er faktisk nok så besværligt, at jeg hellere må blive dér, hvor jeg er.

Jeg er overbevist om, at hvis alle os 179 medlemmer på tinge i morgen blev valgt ud, så var vi en del, der godt kunne finde ud af at lave vores eget arbejde. Vi skulle nok finde ud af at finde en niche, hvor vi kunne starte op. Men det var måske ikke mange andre end ordførerne her i dag, der ville kende alle krinkelkrogene og ville vide, hvor de skulle henvende sig. Og så ville der jo trods alt være en del, der ville være lidt på spanden, om jeg så må sige. Det kan jo være, vi så kunne starte en virksomhed gående ud på at rådgive de 170, der er tilbage.

Men spøg til side. Det er jo netop det her, det drejer sig om: Skal vi i Folketinget beslutte, hvem der skal have mulighed for at starte, hvem der skal have kapital til at starte, hvad for nogle ideer de skal have? Eller skal det være den enkelte selv, der får lov til at få en idé og sige: Det her vil jeg, jeg vil prøve, og jeg tør satse?

Først og fremmest er vi nødt til at give dem mulighed for at spare op – det er sagt af mange – sådan, at de har noget at satse med. Dernæst er de jo nødt til – om jeg så må sige – at tjene op